

عنوان مقاله:

تأثیر پسازبان در تغییر ساختارهای زبانی و فرهنگی دوره پست اومانیسم

محل انتشار:

مجله پژوهش های زبان شناسی: نظریه و کاربرد، دوره 1، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

فرخ لطیف نژاد رودسری - دانش آموخته دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

سعید جهانپولاد - دانش آموخته کارشناسی ارشد زبان و ادبیات تطبیقی، دانشگاه بلیج، استانبول، ترکیه

خلاصه مقاله:

انسان صنعتی سعی دارد با ورود به عصر دیجیتال و آگاهی از یک سونگری اومانیسم، نگاه خود را نسبت به جهان گسترش دهد و در این راه نیاز به تغییر زبان دارد. آلستر پنی کوک در کتاب زبان شناسی کاربردی پسا انسان گرا (۲۰۱۶) تعریف تازه ای از مفهوم زبان ارائه داده است که در ایران تازگی دارد و متأثر از نگرش پسااومانیستی و ریشه های پدیدارشناسانه و مباحث شناختی به ویژه بدن مندی است. در این نگاه، زبان تنها ابزار ارتباطی و خاص انسان نیست، بلکه انسان با دخالت تمام حواس پنجگانه در تعامل با انسان های دیگر و حیوان و گیاه و اشیا به سر می برد و همه آنها در درک و دریافت و شناخت او اثر می گذارند. پژوهش حاضر که با هدف تغییر زبان به منزله تغییر نگرش به روشی توصیفی-تحلیلی انجام شده در پی پاسخ به این دو پرسش اساسی است که پسازبان چه تغییری در مفهوم سوسوری زبان ایجاد کرده است و این تغییرات چه تاثیری بر ساختارهای اجتماعی و فرهنگی دارد. نتایج حاصله مبتنی بر آن است که پسازبان در زبان شناسی کاربردی پساانسان گرا، تعریف جدیدی از زبان ارائه می دهد که مانند زبان شناسی سوسور مبتنی بر رابطه بین الذهانی اشخاص و اتکا به زبان معیار نیست، بلکه سعی دارد ارتباط زبانی بین انسان و اشیا و غیرانسان را به گونه ای برقرار کند که منجر به درک و تعامل عمیق تر و نوعی هم پیوندی بین همه موجودات کره زمین شود تا از این راه به جبران خسارت های زیست محیطی ناشی از عصر صنعتی سرمایه داری اومانیستی و برقراری عدالت بین گونه های انسانی، زبانی و غیر انسانی بپردازد.

کلمات کلیدی:

پسازبانی، زبان شناسی کاربردی پسا انسان گرا، پنی کوک، درون کنشی، هم پیوندی، درهم تنیدگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1810767>

